

“We hebben bewust even gewacht. In ons gezin is het nu rustig en gestructureerd”

Esther en haar man Ruud hebben twee dochters, van vijf en zeven. Anna (3) komt twee middagen per week, omdat ze thuis met een broer en zus met autisme een hectische gezinssituatie kent. “Ik zie als leerkracht in het speciaal onderwijs dat die gezinnen zoveel nodig hebben”

“Ik vind dat wij het goed hebben: we kunnen drie keer per jaar op vakantie, hebben een prima huis, kunnen kopen wat we willen en onze kinderen gaan prima. De tijd, energie en het geld dat we ‘over’ hebben, wil ik aan mensen om me heen besteden die het wat minder hebben. Ik ben zeer bereid mijn steentje bij te dragen aan de maatschappij en ik vind het heel leuk wat er nu bij ons gebeurt, het gaat heel goed. Anna komt twee keer per week en we raken steeds meer aan elkaar gewend. Mijn man zei van de week: ‘het begint nu wel echt eigen te voelen. Je weet al hoe ze op bepaalde dingen reageert, hoe ze zich gedraagt.’

Nieuwe energie

Ik heb pleegzorg altijd als optie gezien, en nog steeds voor in de toekomst. Voordat we kinderen hadden dacht ik weleens aan adoptie, maar mijn man en ik werken allebei veel en dat was precies in de periode dat het een maatschappelijk vraagstuk was of adoptie wel altijd gezond is voor het kind. Ik werk zelf als leerkracht met kinderen met zware gedragsproblemen. Dan zie ik dat die gezinnen zoveel nodig hebben. Ze krijgen vaak wel hulp, zoals therapie, en in sommige gezinnen gaat het kind het hele weekend naar pleegouders. Je ziet dat de ouders dan op maandag weer opgeladen zijn

en met nieuwe energie aan de week beginnen. Maar wanneer zo'n gezin dat niet krijgt, dan zie je dat kinderen bijvoorbeeld uit huis geplaatst worden. Dat is sneu.

Behapbare vorm

Daarom vinden wij het fijn om ons nu als steunouder in te zetten. Het is een kleine, behapbare vorm. We hebben bewust gewacht tot onze dochters wat groter waren. Nu is alles stabiel, het is in ons gezin rustig en gestructureerd. Die meiden zijn stevige persoonlijkheden geworden die je niet zomaar omver blaast en zij weten heel goed wat wij van ze verwachten, ook als er iemand binnenkomt, zoals Anna, die misschien bepaalde dingen anders doet.

Een groot hart

Als je besluit steunouder te worden, is het denk ik belangrijk dat je een groot hart voor kinderen hebt én weet dat je gezin het kan dragen. Het is nu allemaal heel positief, maar in het begin zijn er natuurlijk ook momenten geweest waarop het lastig was, voornamelijk met betrekking tot regels die in ons gezin gelden en normaal zijn. Je eigen kinderen kunnen op het kindje dat erbij is gekomen en ander gedrag vertoont reageren of het gedrag zelfs overnemen. Je moet ervan overtuigd zijn

dat je pedagogische aanpak zo stevig is dat iedereen in het gezin het aan kan en de nieuwe situatie niet je gezin onderste boven gooit.

Zorgzaam

Het is een bewuste keuze dat Anna op momenten zoals de avondmaaltijd bij ons is, zodat ze ziet dat een maaltijd ook rustig en gestructureerd kan verlopen. In het begin kwam het voor dat ze snoep uit de kast pakte of juist weigerde te eten en het begon uit te spugen. Als ze aan tafel gek zat te doen konden m'n dochters de neiging hebben mee te gaan doen, maar uiteindelijk sloeg dat helemaal om. Zeiden ze

tegen haar, als ze geen erwttjes wilde eten: "die groene dingen zijn snoepjes, Anna, ze zijn echt lekker!". Zusje is een groot woord, maar ze hebben door dat Anna iets anders van ze is dan een vriendinnetje.

Als we iets leuks gaan doen vragen ze of Anna ook meegaat en dat zouden ze niet zo snel doen in het geval van een vriendinnetje. Je ziet ook dat ze zorgzaam voor haar zijn en op school vertellen ze over Anna en waarom zij twee keer in de week bij ons is."

"Ik ben zeer bereid mijn steentje bij te dragen aan de maatschappij."